

Читам, па шта? 2021.

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Збирку прича „Кога се тиче како живе приче“ написао је наш познати писац из Краљева Дејан Алексић. Он не пише само приче за децу, него и за одрасле.

Књигу сам прочитала врло брзо, јер ми се баш свидела. Писац ме је заинтересовао за читање, јер је у ову збирку ставио пуно различитих и занимљивих прича. Приче углавном нису повезане, али неке имају везе једна с другом. Највише ми се допала „Прича о Зиду“ који је од најружнијег постао најлепши зид у граду. Основни проблем у причи је тај што је на Зиду била написана ружна реч, али је једног дана дошао сликар и нацртао на њему предивну слику. Поред зида је била и огласна табла, коју је Зид замолио да га научи да чита. Огласна табла није хтела да му помогне, јер би онда Зид знао да прочита ружну реч која је на њему писала. Од када је сликар нацртао слику, то је постао најлепши зид у граду. Замишљала сам да је сликар нацртао ноћно небо, пуно звезда и месечине. Из ове приче се може научити како се из ружног може направити дивно и лепо и то ми се јако свиђа.

Такође, свидела ми се и „Прича која бежи“ јер ништа није писало на папиру, па сам се насмејала кад сам је видела. Мислим да је та прича побегла зато што је њен посао да бежи и нико је никада неће ухватити. Баш је смешна - прича побегуља! Свидела ми се и „Размажена прича“ зато што је другачија од осталих прича. Она се посвађала са писцем јер је хтела да буде лепша, а он то није хтео да учини. После се прича извинила писцу за своје понашање. Он и даље није хтео да је учини лепшом јер је она једна размажена прича.

Свака прича из ове збирке је јако занимљива. Препоручила бих је свима, јер има пуно занимљивих прича из којих се много може научити. Ову књигу сам поклонила најбољој другарици Мини да и она сазна нешто ново и лепо. Надам се да је уживала баш као и ја.

Петра Пјевач III₃

„Чика Фјодор, пас и мачак“, Едуард Успенски

Роман „Чика Фјодор, пас и мачак“ написао је Едуард Успенски, познати руски дечији писац. Главни јунак Чика Фјодор је један врло самосталан дечак, а не одрасла особа.

Писац жели да опише како су дечак Чика Фјодор и његови пас и мачак заједно живели на селу. Из овог романа можемо научити да деци нису потребне играчке да би се лепо играла, већ неки друг. Ово је прича о пријатељству мачка, пса и дечака. Основни проблем је то што је Чика Фјодор побегао од куће јер му родитељи нису дозвољавали да са њима заједно живи и мачак Морнаривић. Овај проблем је решен тако што су га родитељи пронашли на селу када се разболео и тада је морао да се врати са њима кући да би се излечио. Из ове књиге сам научила да не треба да се играм само играчкама, него да треба да имам пријатеља са којим треба да се играм сваког дана.

Када је Чика Фјодор са мачком и псом почео да живи на селу, пронашли су благо и за то благо купили морнарску мајцу, пушку, краву и трактор који ради на прехранбене производе (супу, кобасице, печурке и кромпир). Пас Шарик је једног дана донео и повређену малу чавчицу која је касније научила помало и да прича. Једном је мачак Морнаривић пожелео да купе краву да би увек имао свеже млеко, па су отишли на пијацу и купили краву Мурку. Она им је дала теле Гавру. Од научника из града су наручили Сунце да их греје, јер нису хтели да секу дрвеће, пошто су биљке жива бића. То Сунце их је јако грејало, толико да се Чика Фјодор шетао у гаћицама по кући. Једном није хтео да се обуче јер га је мрзело, па је го изашао напоље до штале да нахрани Гавру. И тако се разболео. Онда су га мама и тата нашли и тада је морао да се врати са њима у град. Мачак и пас су желели да остану на селу.

Након читања овог романа осећала сам се срећно и задовољно пошто се све срећно завршило. Књигу сам прочитала врло брзо зато што ми се веома допала и хтела сам што пре сазнам шта се дешава. Свиђа ми се то што Чика Фјодор лепо проводи време на селу. Не свиђа ми се то што је побегао од родитеља, јер он своје родитеље воли и они се брину где је он и како му је. Препоручила бих ову књигу свима јер је врло занимљива и поучна.

Петра Пјевач III₃

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Линдгрем

Роман „Роња, разбојничка кћи“ написала је Астрид Линдгрен, ауторка многих занимљивих књига за децу, као што је „Пипи дуга чарапа“.

Ово је један диван роман. Књигу сам врло брзо прочитала, јер ми се јако свидела. Главна јунакиња Роња је ћерка вође разбојничке банде. Она је упознала Бирка, сина другог разбојничког вође. Онда се због Бирка посвађала са Матисом, својим татом, и побегла у шуму да живи у пећини са Бирком. У пећини су деца јела рибу и месо и пила млеко дивљих коња. Имали су копље и нож. Са њима је у пећини живела и кобила Лиа која им је давала млеко, и њихова два коња: Битанга и Дивљак. Покривали су се лисичијом и медвеђом кожом да би им било топлије. Сваког дана су ишли на језеро одакле су узимали чисту воду. Једном су се посвађали око тога ко је изгубио нож, али су га нашли и заборавили на свађу. Углавном су се лепо слагали. Када су једно другом спасили животе, онда су се спријатељили и били су као брат и сестра. Одлазак од куће и живот са Бирком је за Роњу нови почетак и нови начин живота.

Роман ми се свиђа јер је живот јунака пун авантура и из њега се може научити да је важно да деца буду самостална као Роња и Бирк.

Нисам могла да предвидим да ће се Роња вратити кући код маме и тате, него сам мислила да ће заувек остати у пећини јер им је у пећини било много лепо. Када је једног дана нашла оца у шуми како плаче, помирили су се и заједно вратили кући. Из овог дела сам научила да када се посвађам са неким, не треба да побегнем, него да разговарам са њим, помиримо се и заборавимо на ту свађу. Поука ове приче је да није битно где живиш, него да живиш са онима које волиш.

Петра Пјевач III₃

